

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6). Κύριε Ἐκέκραξα... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, διαπαντός ἀληθῶς, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, τὰς ὑψώσεις ἔφερες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευστα, λόγια πάνσοφε, καί τὴν ἐκεῖθεν, ἀναπηγάζουσαν, χάριν ἐπλούτησας, γεγωνῶς μακάριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλεύματα, καταστρεψάμενος.</p> <p>Πάτερ Ἰωάννη ἔνδοξε, ταῖς τῶν δακρῶν πηγαῖς, τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ παννύχιος στάσεσι τὸν Θεὸν ἰλασκόμενος, ἀνεπτέρωθης πρὸς τὴν ἀγάπησιν τὴν τούτου Μάκαρ, καὶ ὠραιότητα, ἧς ἐπαξίως νῦν ἀπολαύεις ἄληκτα, χαρμονικῶς, μετὰ τῶν συνάθλων σου, θεόφρον Ὅσιε.</p> <p>Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, ἀναπτέρωσας τὸν νοῦν, πρὸς Θεὸν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρὸν σου, ἀναλαβόμενος τῷ Παντεπόπτη, κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον ἀγωγαῖς ἀσκήσεως τῷ λογισμῷ, σθένει δουλωσάμενος τοῦ</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε Ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα. Τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, γιὰ πάντα ἀληθινὰ εἶχες στό λάρυγγά σου τίς δοξολογίες τοῦ Θεοῦ μελετώντας στήν πράξη τὰ θεόπνευστα λόγια, πάνσοφε, καί πῆρες σάν πλοῦτο τὴ χάρη πού πηγάζει ἐπὶ ἐκεῖ, καί ἔγινες μακάριος, ἀφοῦ κατέστρεψες τὰ σχέδια ὄλων τῶν ἀσεβῶν.</p> <p>Πάτερ Ἰωάννη ἔνδοξε, καθαρίζοντας τὴν ψυχὴ σου μέ τίς πηγές τῶν δακρῶν σου καὶ ἐξευμενίζοντας τὸ Θεό μέ τίς ὀλονύκτιες ὀρθοστασίες σου, ἀναπτέρωθες, Μακάριε, πρὸς τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ὠραιότητα Ἐκείνου· Τὴν ὁποία τώρα ἐπάξια ἀπολαμβάνεις χωρὶς τέλος, χαρούμενα μαζί μέ τούς συναθλητές σου Ὅσιε μέ θεῖα φρονήματα.</p> <p>Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, ἀφοῦ ἀναπτέρωσες τὸ νοῦ σου μέ τὴν πίστη, περιφρόνησες τὴν ἄστατη κοσμικὴ σύγχυση, καὶ ἀφοῦ σήκωσες τὸν Σταυρὸ σου, ἀκολούθησες Αὐτόν πού βλέπει τὰ πάντα, ἔχοντας ὑποδουλώσει μέ τὸ λογισμό καὶ τὴν ἀσκητικὴ διαγωγή τὸ δυσκολοκυβέρνητο σῶμα μέ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.</p>
---	--	---

<p>θείου Πνεύματος. Δόξα...</p> <p>Ὅσιε Πάτερ τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν Κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὄθεν πᾶσιν ἐβόας· Ἀγαπήσατε τὸν Θεὸν καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον, μηδὲν προτιμήσατε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ εὐρήσητε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, ὧν ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ φύλαξον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Ἐκτενής... Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. (Τοῦ ἤχου). Δόξα...</p> <p>Τὸν ἐπὶ γῆς Ἄγγελον, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν εὐκοσμίαν, τὴν τρυφήν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν Ἀσκητῶν τὸ καύχημα Ἰωάννην τιμήσωμεν· πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήνθησε δικαίως, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ ἐπλήθυνε τὰ ποιμνία Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν Ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ὡ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι</p>		<p>Δόξα...</p> <p>Ὅσιε Πάτερ, ἀκούοντας τὴ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου, ἐγκατέλειπες τὸν κόσμον περιφρονώντας τὸν πλοῦτο καὶ τὴ δόξα· Γι' αὐτὸ φώναζες σέ ὅλους· Ἀγαπήσατε τὸν Θεὸ καὶ θά βρῆτε αἰώνια χάρη· Μὴν προτιμήσατε τίποτε περὸς ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη του, ὥστε, ὅταν θά ἔλθῃ μετὰ τὴ δόξα του, νά βρεῖτε ἀνάπαυση μαζί με ὅλους τοὺς Ἁγίους· Μὲ τίς ἰκεσίες αὐτῶν, Χριστέ, φύλαξε καὶ σῶσε τίς ψυχές μας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Ἐκτενής Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. (Τοῦ ἤχου). Δόξα...</p> <p>Τὸν ἐπίγειο Ἄγγελο καὶ οὐράνιο ἄνθρωπο, τὸ στολισμό τοῦ κόσμου, τὴν ἀπόλαυση τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τὸ καύχημα τῶν Ἀσκητῶν, τὸν Ἰωάννη ἄς τιμήσωμε· Διότι φυτευμένος στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ ἀνθῆσε δικαιολογημένα· Καὶ σὰν κέδρος στὴν ἐρημο ἐπλήθυνε τὰ κοπάδια τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ μετὰ ἀγιότητα καὶ δικαιοσύνη (ἀρετή).</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὡ θαῦμα πρωτοφανές, ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα θαύματα! Διότι, ποιὸς εἶδε μητέρα, νά ἔχει</p>
--	--	--

θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἄπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστι βουλή τὸ κηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκια.

Τό Ἀναστάσιμον. (Τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας).

Δόξα... Τοῦ Ὁσίου.

Ταῖς τῶν δακρῶν σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ Οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασιν Ἰωάννη Πατῆρ ἡμῶν ὅσιε, πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὐδ' ἔπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον Σωτῆρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

γεννήσει χωρὶς ἀνδρα, καὶ νὰ κρατᾶ στίς ἀγκάλες, Αὐτόν, πού κρατᾶ στά χέρια του ὅλη τὴ κτίση; Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ τὸ παιδί πού γεννήθηκε· Αὐτόν λοιπόν, Πάναγνε, τὸν ὅποιο κράτησες ὡς βρέφος στά χέρια σου, καὶ πρὸς τὸν ὅποιο ἔχεις μητρικό θάρρος, μὴ παύσεις νὰ τὸν παρακαλεῖς θερμά, γι' αὐτοὺς πού σὲ τιμοῦν, νὰ λυπηθεῖ καὶ νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16)

Ἀπολυτίκια.

Τό Ἀναστάσιμο. (Τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας).

Δόξα... Τοῦ Ὁσίου.

Μέ τὰ ρεύματα τῶν δακρῶν σου καλλιέργησες τὴν ἄγονη γῆ τῆς ἐρήμου, καὶ μέ τοὺς στεναγμούς ἐκ βάθους ψυχῆς καρποφόρησες ἑκατονταπλάσια μέ τοὺς κόπους σου· Καὶ ἔγινες φωστήρας λάμποντας στὴν οἰκουμένη μέ τὰ θαύματα, Ἰωάννη Πατέρα μας Ὅσιε. Πρέσβευε στὸν Χριστό τὸν Θεό, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Ἐσύ πού γιὰ μᾶς γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ ὑπέμεινες σταύρωση, Ἀγαθέ, Ἐσύ πού ἀπογύμνωσες τὸν θάνατο μέ τὸν θάνατό σου, καὶ ἔδειξες ἀνάστασι ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτοὺς πού ἔπλασες μέ τὸ χέρι σου· Δεῖξε τὴν φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σ' ἐγέννησε, καὶ πού πρεσβεύει γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτήρα μας, λαὸ ἀπελπισμένο.

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ Δ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τά Αναστάσιμα). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Αναβαθμοί. Προκείμενον. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4). Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδή Α' . (Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου. Ὁμοιώθην Χριστέ, τῷ ἐν χερσὶ τῶν ληστῶν περιπεσόντι, καὶ τυπτήμασιν ἡμιθανεῖ ὑπὸ τούτων, καταλειφθέντι Σωτήρ, καὶ γὰρ οὕτω</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ Δ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τά Αναστάσιμα). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32). Αναβαθμοί. Προκείμενο. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 33). Εὐαγγέλιο Ἑωθινό. (Οκτώηχος. Σελίδα 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικό. Σελ. 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4). Σῶσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδή Α' . (Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου. Ὁμοιώθηκα, Χριστέ, μ' ἐκεῖνον πού ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν, καὶ ἐγκαταλείφθηκε ἀπ' αὐτοὺς μισοπε- θαμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα, Σωτήρα· Κι ἐγὼ ἔτσι ἔχω</p>
---	--	---

πέπληγμαι, ταῖς ἁμαρτίαις μου.

Μὴ παρίδης ἐμέ, τὸν ἀσθενοῦντα δεινῶς,
ἐβόα Σῶτερ ὀδυρόμενος, εἰς τοὺς ληστὰς ὁ τὸν
πλοῦτον ἀποσυλήσας σου, καὶ γὰρ οὕτω δέομαι
οἴκτειρον σῶσόν με.

Ίατρεύσας ἐμέ, τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν,
ταῖς ἁμαρτίαις ἐν ταῖς μάστιξιν, ὑπὸ ληστῶν τῶν
ἀδίκων καὶ πονηρῶν λογισμῶν, Χριστέ Σωτῆρ
σῶσόν με, ὡς πολυέλεος.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μήτηρ Χριστοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ
σοῦ καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ
ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ
πάσης περιστάσεως σῶσαι οὓς ἔπλασεν.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐν φωτὶ αὐτῷ καὶ νοητῷ, ἐκ τῆς κατηφείας,
τῶν ἐνύλων ἀναδραμῶν, Ἰωάννη Ὅσιε λιταῖς σου,
ταῖς πρὸς τὸν Κύριόν με φώτισον.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θηλάσας
ἀπώσω, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι
καὶ κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἐπιβὰς τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, καὶ τὰς
χαμαιζήλους, διαπτύσας τῶν ἡδονῶν, γλυκασμὸς
ἐδείχθης σωτηρίας, Ὅσιε Πάτερ τῷ ποιμνίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἢ τοῦ Πατρός, ἀφράστως
τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπὸν, θεράπευσον
τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγηδόνα καταπράυνον.

πληγωθεῖ ἀπὸ τῶν ἁμαρτίων μου.

Μὴ μὲ παραβλέψεις, Σωτῆρα, ἐμένα πού εἰμαι βα-
ριά ἄρρωστος, ἐφώναζε θρηνολογώντας ἐκεῖνος πού
τοῦ ἄρπαξαν οἱ ληστὲς τὸν πλοῦτο του· Κι ἐγὼ ἔτσι
παρακαλῶ· Λυπήσου, σῶσε με.

Ἀφοῦ μὲ θεραπεύσεις ἐμένα πού μαστιγώθηκα ἀπὸ
τῶν ἁμαρτίων, μὲ τὰ μαστίγια ἀπὸ τοὺς ληστὲς, τοὺς
ἀδίκους καὶ πονηροὺς λογισμοὺς, Χριστέ Σωτῆρα, σῶσε
με ὡς πολυέλεος.

Θεοτοκίον.

Ἀμόλυνη Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε στὸν Θεό,
πού σαρκώθηκε ἀπὸ σένα καὶ δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ
τῶν ἀγκάλων τοῦ Πατέρα, νὰ σώσει ἀπὸ κάθε περίσταση
αὐτοὺς πού ἔπλασε.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀφοῦ ἀνέβηκες σὲ φῶς αὐτὸ καὶ πνευματικὸ ἀπὸ τῆ
σκυθρωπότητα τῶν ὑλικῶν πραγμάτων, Ἰωάννη Ὅσιε,
φώτισέ με μὲ τῶν προσευχῶν σου πρὸς τὸν Κύριο.

Ἐπειδὴ θηλάσες τὴν γλυκύτητα τῆς ἐγκρατείας,
ἀπώθησες τὴν πικρία τῶν ἡδονῶν· Γι' αὐτὸ εὐχαριστεῖς,
Πάτερ, τῶν αἰσθήσεων μας περισσότερο ἀπὸ μέλι καὶ κη-
ρήθρα.

Ἀφοῦ ἀνέβηκες στὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, ἀφοῦ περι-
φρόνησες τῶν ἡδονῶν, τῶν προσκολλημένων κάτω,
ἀναδείχθης γλυκασμὸς (γλυκύτητα) σωτηρίας στὸ
ποιμνιὸ σου, Ὅσιε Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γέννησες τὴν Σοφία καὶ τὸ Λόγο τοῦ Πατέ-
ρα μυστηριωδῶς, θεράπευσε τὸ βαρὺ τραῦμα τῆς ψυχῆς

<p>Ωιδή Γ'. (Ο Αναστάσιμος του ἤχου). Του Τριωδίου.</p> <p>Ὁδῶ ἐν τῇ τοῦ βίου, Χριστέ, δεινῶς ὀδεύων τετραυμάτισμαι, ὑπὸ ληστῶν ἐν τοῖς πάθεσιν, ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι.</p> <p>Ἐσύλησαν τὸν νοῦν μου λησταί, καὶ ἔλιπόν με ἐν τοῖς μάλωψιν, ἡμιθανῆ τῶν πταισμάτων μου ἀλλὰ ἴασαί με Κύριε.</p> <p>Ἐγύμνωσάν με Σῶτερ Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου τὰ παθήματα, καὶ ἡδοναῖς μεμαστίγωμαι, ἀλλ' ἐπίχεέ μοι ἔλεος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἄγνη, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου ῥυσθῆναι πλάνης διαβόλου τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεόνυμφε.</p> <p>Τοῦ Ὁσίου.</p> <p>Ἐφλεξας τῷ ἄνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ὅσιε, τὴν τῶν παθῶν, ἄκανθαν καὶ θάλπεις, Μοναστῶν τὰ συστήματα.</p> <p>Μύρον αγιάσματος ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε ἀρωμάτων, ὅλος συνετέθης, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας Θεοῦ.</p> <p>Νόμοις τοῖς ἀσκήσεως ἐμμελετῶν τὰ πάθη ἐβύθισας, ὥσπερ ἄλλους, πρὶν Φαραωνίτας, τῇ ῥοῇ τῶν δακρῶν σου.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Στῆσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον Μητέρα Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου,</p>		<p>μου καὶ καταπράννε τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου. Ωιδή Γ'. (Ο Αναστάσιμος του ἤχου). Του Τριωδίου</p> <p>Βαδίζοντας τὸν δρόμο τῆς ζωῆς, Χριστέ, τραυματί- σθηκα βαριά ἀπὸ ληστές μέσα στά πάθη· Ἀλλά ἀνάστησέ με, παρακαλῶ.</p> <p>Λήστεψαν τό νοῦ μου ληστές καί μ' ἐγκατέλειψαν μισοπεθαμένο μέσα στά τραύματα τῶν πταισμάτων μου· Ἀλλά θεράπευσέ με, Κύριε.</p> <p>Μ' ἐγύμνωσαν, Σωτήρα Χριστέ, τὰ παθήματα ἀπὸ τίς ἐντολές σου, κι ἐμαστιγώθηκα ἀπὸ τίς ἡδονές· Ἀλλά ρίξε ἐπάνω μου ἔλεος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἰκέτευε χωρίς παύση, Ἄγνη, Αὐτόν πού προῆλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου, νά ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ διαβόλου, αὐτοί πού σέ ὑμνοῦν, Νύμφη τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Τοῦ Ὁσίου.</p> <p>Ἐκαψες μέ τό κάρβουνο τῆς ἀσκήσεως τὰ ἀγκάθια τὸν παθῶν, Ὅσιε, καὶ περιποιεῖσαι τὰ πλήθη τῶν Μοναχῶν.</p> <p>Σάν μύρο αγιασμένο κατασκευάσθηκες ὀλόκληρος, Ὅσιε, ἀπὸ τὰ ἀσκητικά ἀρώματα, γιά νά εἶσαι ὁσμὴ εὐωδίας τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Μελετώντας τοὺς νόμους τῆς ἀσκήσεως, καταπόν- τισες τὰ πάθη μέ τὴ ροή τῶν δακρῶν σου, σάν ἄλλα στρατεύματα τοῦ ἀρχαίου Φαραῶ.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Σταμάτησε τὴν ἀκατάστατη ταραχή τῶν λογισμῶν μου, ἀγνή Μητέρα τοῦ Θεοῦ, κατευθύνοντας τὴν πορεία</p>
--	--	--

<p>κατευθύνουσα κίνησιν. Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Τοῦ Τριωδίου. Τὸν ἄχραντον Σταυρόν, σου Σωτῆρ ἡμῶν ὡς ὄπλον σωτηρίας κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοι βοῶμεν· Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ πάντων Θεὸς ὡς πολυέλεος. Δόξα...</p> <p>Τὰς ἀρετάς πρὸς οὐρανὸν ἀναβάσεις, καταπηξάμενος σαφῶς ἐπανήλθες, πρὸς θεωρίας ἄπλετον βυθὸν εὐσεβῶς, πάσας στηλιτεύσας μὲν, τῶν Δαιμόνων ἐνέδρας, σκέπεις ἐκ τῆς λώβης δέ, τοὺς ἀνθρώπους τῆς τούτων, ὦ Ἰωάννη, κλίμαξ ἀρετῶν· καὶ νῦν πρεσβεύεις σωθῆναι τοὺς δούλους σου. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἀγίου αὐτοῦ· Δέσποινα ἐν κόλποις σου σαρκικῶς ὁ Θεὸς γάρ, οὕτω βασιλεύσας τε, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου. Ὡιδὴ Δ' . (Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου. Λησταὶ μου ἐσύλησαν, τὴν ἐργασίαν τὴν</p>		<p>μου πρὸς τὸν Υἱό σου. Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Τοῦ Τριωδίου. Κατέχοντας τὸν ἀμόλυντο Σταυρό σου, Σωτῆρα μας, ὡς ὄπλο σωτηρίας, μέ τῆ συμπαράστασή του φωνάζουμε σ' ἐσένα· Σῶσε μας, Ἐσύ πού ἔπαθες μέ τῆ θέλησή σου γιὰ μᾶς, ὁ Θεὸς τῶν πάντων ὡς πολυέλεος. Δόξα...</p> <p>Ἀφοῦ κάρφωσες τίς ἀρετές σάν ἀναβάσεις (σκαλοπάτια) πρὸς τὸν οὐρανὸ σαφέστατα, ἐπέστρεψες μέ εὐσέβεια στὸν ἀπέραντο βυθὸ τῆς θεωρίας (τῶν θεϊκῶν ὁραμάτων)· Ἀφοῦ στιγμάτισες ὅλες τίς ἐνέδρες τῶν δαιμόνων, τώρα σκεπάζεις τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆ βλάβη ἐκείνων, Ἰωάννη, κλίμακα (σκάλα) τῶν ἀρετῶν· Καί τώρα πρεσβεύεις. νά σωθοῦν οἱ δοῦλοι σου. Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Αὐτὸς πού κάθεται σέ χερουβικό θρόνο, καὶ παραμένει στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα, κάθεται μέ σῶμα στήν ἀγκαλιά σου, Κυρία, σάν ἐπάνω σέ ἅγιο θρόνο· Ὁ Θεὸς πραγματικά εἶναι Βασιλιάς ἐπάνω σέ ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ γι' αὐτό μέ σύνεση ψάλλουμε πρὸς τιμὴν του· Αὐτόν ἰκέτευε νά σωθοῦμε οἱ δοῦλοι σου. Ὡιδὴ Δ' . (Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου Ληστές μου ἄρπαξαν τὰ ἔργα τὰ θεάρεστα, καὶ μέ</p>
---	--	--

ἐνθεον, καὶ κατέλιπόν με, ταῖς πληγαῖς
τιμωρούμενον.

Ἐξέδυσάν Σωτέρ με, τῶν ἐντολῶν σου, οἱ
ἄστατοι λογισμοί μου· ὅθεν μεμαστίγωμαι
πταιίσμασι.

Λευΐτης τοῖς μῶλωψι τραυματισθέντα ὡς εἶδέ
με παρῆλθε Σωτήρ μου, ἀλλὰ σύ με διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξάζομεν σέ, Θεοτόκε ἀνύμφευτε,
καὶ τῷ σῶ λιμένι, οἱ πιστοὶ καταφεύγομεν.

Ἄλλος.

Ὡς λειμῶν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν
Παράδεισος ἔμψυχος, τὴν ἐγκράτειαν ἐξήνθησας,
δι' ἧς πάντας ἔθρεψας τοὺς τιμῶντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῶν μοναστῶν
κανόνα πραότατον, ὡς Μωσῆν σε καὶ Δαυῖδ
ἀληθῶς, κεκτημένοι Πάτερ μακαρίζομεν.

Φυτευθεὶς ἐν τοῖς ὕδασι, τοῖς τῆς ἐγκρατείας,
ῶφθης μακάριε, κλῆμα Πάτερ εὐθαλέστατον
εὐσεβείας βότρυας προβαλλόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς
ἀχρόνως ἐκλάψαντα Θεομητορ ἡμῖν τέτοκας, ὃν
δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ωιδὴ Ε'.

(Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου).

Τοῦ Τριωδίου.

ἄφησαν νά βασανίζομαι ἀπὸ τίς πληγές.

Μέ γύμνωσαν, Σωτήρα μου, ἀπὸ τίς ἐντολές σου οἱ
ἀκατάστατοι λογισμοί μου· γι' αὐτό μαστιγώνομαι ἀπὸ
τά ἁμαρτήματα.

Ὁ Λευΐτης μόλις μέ εἶδε τραυματισμένο ἀπὸ τίς
πληγές, μέ προσπέρασε, Σωτήρα μου· Ἀλλὰ Ἐσύ διάσω-
σέ με.

Θεοτοκίον.

Ὡς Κυρία σέ δοξάζουμε, Θεοτόκε ἀνύμφευτη, καὶ
στό δικό σου λιμάνι καταφεύγομε οἱ πιστοί.

Τοῦ Ὁσίου.

Σάν λιβάδι εὐωδέστατο καὶ σάν ἔμψυχος παράδει-
σος τῶν ἀρετῶν ἄνθισες τὴν ἐγκράτεια, μέ τὴν ὁποία
ἔθρεψες αὐτοὺς πού σέ τιμοῦν.

Ἔχοντάς σε ὡς νομοθέτη τῆς ἀσκήσεως, καὶ ὡς
πραότατο κανόνα τῶν μοναχῶν, σάν τὸν Μωσῆ καὶ
τόν Δαυῖδ ἀληθινά, Πάτερ, σέ μακαρίζουμε.

Φυτευμένος στά νερά τῆς ἐγκρατείας, μακάριε Πά-
τερ, ἀναδείχθηκες ἀνθηρότατο κλῆμα παράγοντας τά
σταφύλια τῆς εὐσεβείας.

Θεοτοκίον.

Γέννησες γιὰ χάρη μας, Αὐτόν πού μπῆκε μέσα
στόν χρόνο, Θεοτόκε, Αὐτόν ὁ ὁποῖος ἔλαμψε προαιώνια
ἀπὸ τὸν Πατέρα· Αὐτόν ἰκέτευε νά σώσει αὐτοὺς πού σέ
ὑμνοῦν.

Ωιδὴ Ε'.

(Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου).

Τοῦ Τριωδίου

Ἰησοῦ ἐπίσκεψαι, τοὺς μώλωπας ψυχῆς τῆς ἐμῆς, καθάπερ πάλαι, τὸν ἐν χερσὶ πεσόντα ληστῶν, καὶ ἰατρειυσόν μου, Χριστέ, τὸ ἄλγος δέομαι.

Ἀλγεινῶς ταῖς μάστιξιν, ἠσθένησε ψυχὴ μου Χριστέ ταῖς τῶν πταισμάτων, καὶ ἔνθεν γυμνὸς περικείμεαι, ἀρετῶν ἐνθέων, καθικετεύω, Σῶσόν με.

Ἰερεὺς ὡς εἶδέ με, καὶ Λευϊτῆς οὐκ ἴσχυσε σαφῶς· παρῆλθον γὰρ με, ἀλλ' αὐτὸς ὡς εὐσπλαγχνος, νῦν τὴν σωτηρίαν, παρέσχες καὶ διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδης Δέσποτα, τὸν δείλαιον ἐμὲ δυσωπῶ τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν ἀλγεινῶς ὑπὸ ληστῶν, ἀλλ' οἰκτεῖρησον πρεσβείαις, Σωτῆρ, τῆς κυησάσης σε.

Τοῦ Ὁσίου.

Σβέσας πάντα τὰ πάθη δρόσω τῶν ἀγώνων σου, Πάτερ μακάριε, δαψιλῶς ἀνῆψας, τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνον, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱὸς ἐχορημάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου, Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατῆρα πλήσας, πνευματικόν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιμνῆς σου.

Ἰησοῦ, ἔλα νά δεις τίς πληγές τῆς ψυχῆς μου, ὅπως ἄλλοτε πήγες καὶ εἶδες αὐτόν πού ἔπεσε στά χέρια τῶν ληστῶν, καὶ θεράπευσέ μου τὸν πόνο, Χριστέ, σέ παρακαλῶ.

Μέ πόνους εἶναι ἀσθενῆς ἡ ψυχὴ μου, Χριστέ, ἀπὸ τὰ μαστίγια τῶν ἀμαρτημάτων μου, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν αἰτία εἶμαι κατάκοιτος, γυμνὸς ἀπὸ τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν· Σέ ἰκετεύω, σῶσε με.

Μόλις μέ εἶδε ὁ Ἰερεὺς, καὶ ὁ Λευϊτῆς σίγουρα δέν ἄντεξε, γι' αὐτό μέ προσπέρασαν, ἀλλά Ἐσύ ὡς εὐσπλαγχνος μου ἔδωσες τώρα τὴ σωτηρία καὶ μέ ἔσωσες.

Θεοτοκίον.

Μὴν παραβλέψεις, Κύριε, ἐμένα τὸν ἄθλιο, σέ παρακαλῶ, πού ἔχω μαστιγωθεῖ στό νοῦ μου ὀδυνηρά ἀπὸ ληστῆς· Ἀλλά λυπήσου με, Σωτήρα, μέ τίς πρεσβεῖες αὐτῆς πού σέ γέννησε.

Τοῦ Ὁσίου. .

Ἀφοῦ ἔσβησες τὰ πάθη μέ τὴ δροσιά τῶν ἀγώνων σου, μακάριε Πάτερ, πλούσια ἀναψες μέ τὴ φωτιά τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως τό λυχνάρι τῆς ἐγκρατείας, καὶ διετέλεσες (ὕπῆρξες) φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας καὶ υἱὸς τῆς ἡμέρας.

Τό σταφύλι τῆς πίστεως τό ἔθρεψες, Πάτερ, μέ τὴ θεϊκὴ καλλιέργειά σου καὶ τό ἀπόθεσες στοὺς ληνοὺς (στά πατητήρια τοῦ κρασιοῦ) καὶ τό συνέθλιψες (τό πάτησες) μέ τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἀφοῦ γέμισες τό πνευματικὸ δοχεῖο τῆς ἐγκρατείας, εὐφραίνεις ὀλοκληρωτικά τίς καρδιές τοῦ πομνίου σου.

<p>Υπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα, τῶν ἐναντίων ἐχθρῶν, ἀνεδείχθης στῦλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποιμνὴν σου, βακτηρία θεία, ἐπὶ νομὰς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων Μακάριε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ῥήσεσι σῶν χειλέων, Πάναγνε ἐπόμενοι, σὲ μακαρίζομεν· μετὰ σοῦ γὰρ ὄντως, μεγαλεῖα ποιήσας ὁ Κύριος, ἐμεγάλυνέ σε, καὶ ἀληθῆ Θεοῦ Μητέρα, γεννηθεὶς ἐκ γαστροῦ σου ἀνέδειξεν.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'.</p> <p>(Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου).</p> <p>Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τοῖς πάθεσιν ἠνάλωσα, τὸν βίον τὸν ἔνθεον Δέσποτα, καὶ ὅλως τοῖς πταισίμασι, δεινῶς μαστιζόμενος, κατέφυγόν σοι, οἰκτείρησόν με δέομαι.</p> <p>Ἀφῆρπασαν τὸν πλοῦτόν μου, καὶ ὥσπερ νεκρόν με κατέλιπον, ληστὰὶ τοῖς παθήμασι, τὸν νοῦν μου μαστίξαντες, ἀλλ' οἰκτειρήσας, διάσωσόν με Κύριε.</p> <p>Ὡς εἶδεν ὁ Λευΐτης μου μαστίγων τὸ ἄλγος, τοὺς μώλωπας μὴ φέρων παρηλθέ με, αὐτὸς δὲ Φιλάνθρωπε, κατέχεάς μοι, τὸ πλούσιόν σου ἔλεος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως</p>		<p>Ἀφοῦ ὑπέμεινες γενναῖα προσβολὰς καὶ σημάδια τῶν ἐναντίων ἐχθρῶν, ἀναδείχθηκες στῦλος τῆς καρτερίας στηρίζοντας τὸ ποιμνίό σου μὲ τὴ θεϊκὴν ῥάβδο τρέφοντάς το, Μακάριε στίς βοσκές καὶ στό νερό τῆς ἐγκρατείας.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀκολουθώντας τὰ λόγια πού βγῆκαν ἀπὸ τὰ χεῖλη σου, Πάναγνη, σὲ μακαρίζομε· Γιατί, ἀφοῦ ὁ Κύριος πραγματοποίησε σ' ἐσένα μεγαλεῖα, σὲ μέγαλυνε (σὲ δόξασε), καὶ ἀφοῦ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ σου, σὲ ἀνέδειξε ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'.</p> <p>(Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου).</p> <p>Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Κατανάλωσα στὰ πάθη τὴ θεάρεστη ζωὴ, Κύριε, καὶ ἐπειδὴ ὀλοκληρωτικὰ μαστιγώνομαι ἀπὸ τὰ σφάλματά μου, κατέφυγα σ' ἐσένα· Σὲ παρακαλῶ, λυπήσου με.</p> <p>Ἄρπαξαν τὸν πλοῦτό μου, καὶ μὲ ἐγκατέλειψαν σάν νεκρό, ληστές πού μαστίγωσαν τὸ νοῦ μου μὲ τὰ παθήματα· Ἀλλὰ λυπήσου καὶ σῶσε με, Κύριε.</p> <p>Μόλις εἶδε ὁ Λευΐτης τὸν πόνο τῶν μαστιγωμάτων μου, μὴ ὑποφέροντας τὰ τραύματα μὲ προσπέρασε· Ἐσύ ὅμως, φιλάνθρωπε, ἔχυσες ἐπάνω μου τὸ πλούσιό σου ἔλεος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὡς βάτο πού δέν καίεται, καὶ ὄρος καὶ σκάλα ἔμψυχη, καὶ πύλη οὐράνια, ἐπάξια σὲ δοξάζομε,</p>
--	--	--

δοξάζομεν, Μαρία ἔνδοξε, Ὁρθοδόξων καύχημα.

Τοῦ Ὁσίου

Ἐδέξω ἐν τῇ ψυχῇ, τὸν θεῖον πλοῦτον τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀμεμπτον προσευχήν, ἀγνείαν σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, ἐγκρατείας πόνους, δι ὧν οἶκος ἐγνωρίσθης Θεοῦ.

Ἵλης τῆς κάτω Σοφὲ παρέδραμες τὴν εὐτέλειαν, ἀῦλω δὲ προσευχῇ τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἄνω λήξεως, ὥφθης κληρονόμος, διὰ βίου τελειότητα.

Ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, τοὺς ἀνθρακας τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, κατέσβεσας ἀληθῶς, καὶ τὸ πῦρ τῆς πίστεως, ἐκλάμψας κατέφλεξας, τὰ τῆς ἀπιστίας, τῶν αἰρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἔνωσιν ἄρρητον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν Κόσμον κατεφώτισε.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ἐν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῆ σε ἔθετο, ὥσπερ ἀστέρα ἀπλανῆ, φωταγωγοῦντα τὰ πέρατα, καθηγητὰ Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Οἶκον Θεοῦ ὡς ἀληθῶς, σαυτὸν εἰργάσω, Πάτερ, ταῖς θεαῖς ἀρεταῖς σου, σαφῶς

ἔνδοξη Μαρία, καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων.

Τοῦ Ὁσίου.

Δέχθηκες στήν ψυχὴ σου τό θεϊκό πλοῦτο τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀμεμπτη προσευχή, τὴν ἀγνότητα, τὴ σεμνότητα, τὴν ἔντονη ἀγρυπνία, τοὺς κόπους τῆς ἐγκρατείας, μέ τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίσθηκες κατοικία τοῦ Θεοῦ.

Προσπέρασες, Σοφέ τὴν ἀναξιότητα τῆς γήινης ὕλης, ἀλλὰ μέ τὴν ἄυλη προσευχὴ ἀναπτέρωσες τό νοῦ σου, καὶ φάνηκες κληρονόμος τοῦ οὐράνιου τέλους τῆς ζωῆς χάρη στήν τελειότητα τῆς ζωῆς σου.

Μέ ἀσκητικούς ἰδρῶτες (ἀγῶνες) ἔσβησες πράγματι τὰ κάρβουνα (τίς φλόγες) τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀφοῦ ἔλαμψες μέ τὴ φλόγα τῆς πίστεως, ἔκαυσες τίς ἀλαζονεῖς τῆς ἀπιστίας τῶν αἰρέσεων.

Θεοτοκίον.

Ἐλαμψε ἀπὸ τῆ Σιών (τὴν Ἱερουσαλήμ) ἡ ὠραιότητα τοῦ Ὑψίστου, ἡ σάρκα (τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ) ἀπὸ σένα πού δέν εἶχες πειρα γάμου, ντυμένη μέ ἔνωση ἀνέκφραστη, καὶ φώτισε τόν κόσμον.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ὁ Κύριος σ' ἔτοποθέτησε στό ὕψος τῆς ἐγκρατείας ὡς ἀληθινό ἀλάνθαστο ἀστέρι, πού φωταγωγεῖς τὰ πέρατα, καθηγητὰ Ἰωάννη Πατέρα μας.

Οἶκος.

Ἐκανες τόν ἑαυτό σου, Πάτερ, οἶκο Θεοῦ καθαρὰ, ἀφοῦ τόν καταστόλισες σάν λαμπρὸ χρυσάφι μέ τίς

κατακοσμήσας, ὥσπερ χρυσίον τηλαυγές, πίστιν ἐλπίδα καὶ ἀγάπην ἀληθῆ, θείους θεσμούς ἐκθέμενος, ἐγκρατεία ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος, φρόνησιν, ἀνδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος ταπεινώσιν, δι' ἧς ἀνυψώθης· διὸ καὶ ἐφωτίσθης εὐχαῖς ἀεννάοις, καὶ τοῦ οὐρανοῦ κατέλαβες τὰς σκηνώσεις, καθηγητὰ Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ τῶν Νηστειῶν, μνήμην ποιούμεν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχοι. Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἰωάννης, Αἰωνίως ζῆ, καὶ νεκρὸς φανείς ἄπνους.

Σύγγραμμα λιπῶν Κλίμακα τῇ ἀνόδῳ, Δείκνυσιν αὐτοῦ πορείαν τῆς ἀνόδου.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 58-60).

Ἰδιή Ζ'. (Ὁ Ἀναστάσιμος).

Τοῦ Τριωδίου.

Λησταιὶ περιέπεσαν ἐπ' ἐμὲ τὸν δέιλαιον, καὶ μάστιξιν ἔλιπον νεκρὸν ὥσπερ ἄπνουν με· διὸ σε ἱκετεύω, ὁ Θεός, ἐπίσκεψαί με.

Τὸν νοῦν μου ἐσύλησαν λογισμοὶ οἱ ἄστατοι καὶ πλήξαντες πάθεσι, νεκρὸν με ἔλιπον, τῶ

ἀρετές σου, ἐκθέτοντας τὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, τοὺς θεϊκοὺς νόμους, ἀφοῦ τὸν ἐξάσκησες στὴν ἐγκράτεια, σάν ἄσαρκος, ἀποκτώντας φρόνηση, ἀνδρεία, σωφροσύνη (σύνεση), ταπεινώση, μέ τὴν ὁποία ἀνυψώθηκες· Γι' αὐτὸ καὶ φωτίσθηκες μέ τίς ἀδιάκοπες προσευχές, καὶ κατέκτησες τίς κατοικίες τοῦ οὐρανοῦ, καθηγητὰ Ἰωάννη Πατέρα μας.

Συναξάριο.

(Τοῦ Μηναίου.).

Τοῦ Τριωδίου.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, τὴν τετάρτη Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, ἐπιτελοῦμε τὴ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς μας Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς «Κλίμακος».

Στίχοι. Ὁ Ἰωάννης πού ζοῦσε, ἂν καὶ ἦταν νεκρὸς κατὰ σάρκα, ζεῖ αἰώνια ἔστω καὶ ἂν φάνηκε νεκρὸς χωρὶς πνοή.

Ἀφοῦ ἄφησε σύγγραμμα τὴν «Κλίμακα» γιὰ τὴν ἀνοδο στὸν οὐρανὸ, δείχνει τὴν πορεία τῆς ἀνόδου του.

Μέ τίς δικές του πρεσβείες, Θεέ, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

Καταβασίες. Τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 58-60).

Ἰδιή Ζ'. (Ὁ Ἀναστάσιμος).

Τοῦ Τριωδίου

Ληστές ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἐμένα τὸν ἄθλιο, καὶ ἀφοῦ μέ μαστίγωσαν, μέ ἐγκατέλειψαν σάν ἄψυχο νεκρό· Γι' αὐτὸ σέ ἱκετεύω, Θεέ μου, ἐπισκέψου με.

Τὸ νοῦ μου λήστεψαν οἱ ἀκατάστατοι λογισμοί, καὶ ἀφοῦ μέ χτύπησαν μέ τὰ πάθη, μέ ἐγκατέλειψαν γυμνό

πλήθει τῶν πταισμάτων, ἀλλὰ Σῶτερ ἰασαί με.

Ὡς εἶδε Λευΐτης με, ταῖς πληγαῖς ὀδυνώμενον, μὴ φέρων τοὺς μώλωπας, διὰ τὸ ἀνίατον παρῆλθέ με, Σωτήρ μου, ἀλλ' αὐτὸς ἰάτρευσόν με.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὁ ἐκ Παρθένου με σαρκωθεὶς διέσωσας, τοῖς μώλωψι χέας μου, τὸ πλούσιον ἔλεος Χριστέ τῶν οἰκτιρμῶν σου, διὰ τοῦτό σε δοξάζω.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐν τῇ χλόῃ τῆς ἄνω, βασιλείας, τὴν ποιμνὴν Πάτερ ἐξέθρεψας καὶ ῥάβδῳ τῶν δογμάτων, τοὺς θῆρας ἀπελάσας, τῶν αἰρέσεων ἔψαλλες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ ἄνω εἰσηλθες, νυμφικῇ εὐωχίᾳ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στολὴν ἐνδεδυμένος ἀξίαν τοῦ καλοῦντος, ἐν ᾧ καὶ ἀνεκλίθης βοῶν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ βραχεὶς ἀμαρτίαις, ποταμὸς ἀνεδείχθης, τῆς ἐγκρατείας, Πάτερ, λογισμοὺς κατακλύζων, καὶ ῥύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βοῶντων ἐκ πίστεως· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστροῦ σου προῆλθε, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου τῶν ὄλων Κύριος· διό σε Θεοτόκον, φρονουῦντες ὀρθόδοξως, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν πταισμάτων μου· Ἀλλὰ, Σωτήρα, θεράπευσέ με.

Μόλις μὲ εἶδε ὁ Λευΐτης νὰ ὑποφέρω ἀπὸ τίς πληγές, μὴ ὑποφέροντας τὰ τραύματα ἐπειδὴ ἦταν ἀθεράπευτα, μὲ προσπέρασε, Σωτήρα μου, Ἀλλὰ ἐσύ γιάτρεψέ με.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ πού σαρκώθηκες ἀπὸ Παρθένο μὲ ἔσωσες χύνοντας στίς πληγές μου, Χριστέ, τὸ πλούσιο ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου· Γί' αὐτὸ σέ δοξάζω.

Τοῦ Ὁσίου.

Στῇ χλόῃ τῆς οὐράνιας Βασιλείας ἔθρεψες τὸ ποιμνίό σου, Πάτερ, καὶ ἀφοῦ μὲ τῇ ῥάβδῳ τῶν δογμάτων ἔδιωξες τὰ θηρία τῶν αἰρέσεων, ἔψαλλες· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Μπῆκες στὴν οὐράνια νυφικὴ ἀπόλαυση τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ντυμένος μὲ στολὴ ἀντάξια αὐτοῦ πού σ' ἐκαλοῦσε· Κοντὰ στὸν ὅποιο κι ἐκάθισες φωνάζοντας· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Χωρὶς νὰ βραχεῖς ἀπὸ τίς ἀμαρτίες, ἀναδείχθηκες ποταμὸς τῆς ἐγκρατείας, Πάτερ, καταποντίζοντας τοὺς κακοὺς λογισμοὺς καὶ καθαρίζοντας τὸν (Σελ. 306-307). (τὴν ἀκαθαρσία) αὐτῶν πού μὲ πίστη φωνάζουν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ τὴν κοιλία σου προῆλθε παίρνοντας σῶμα ἀπὸ Παρθένο ὁ Κύριος τῶν ὄλων· γί' αὐτὸ θεωρώντας σε Θεοτόκο ὀρθόδοξα, φωνάζομε στὸν Υἱό σου· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

<p>Ωιδή Η'. (Ο Αναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου. Ὑπὸ τῶν ληστῶν τῶν λογισμῶν μου Σῶτερ διέφθιρα βίον μου πταισμάτων μᾶστιξιν· ὅθεν τῆς θείας γεγύμνωμαι εἰκόνοσ σου τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἀλλ' οἰκτειρόν με. Ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ τῶν ὑψίστων, Σῶτερ, οἰκτεῖρας τὸν μᾶστιξι τραυματισθέντα με, ὅλον πταισμάτων τοῖς μῶλωψιν οἰκτίρμον, καὶ ἐξέχεάς μοι, Χριστέ τὸ ἔλεός σου. Σῶμα καὶ ψυχὴν, σὺ ὁ Δεσπότης Σῶτερ, ἀντίλυτρον δέδωκας ἐμοῦ καὶ ἔσωσας, ὅλου πταισμάτων, ἐσμῶ τραυματισθέντος, ἐν ταῖς ἀνιάτοις, πληγαῖς ὡς ἐλεήμων. Θεοτοκίον. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῶ τῶ λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τοῦ Ὁσίου Στήλην σε ἔμπνουν ὡς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα ἐγκρατείας, Πάτερ, κεκτημένοι πάντες σου τὴν μνήμην τιμῶμεν Ἰωάννη. Θίασος χαίρει τῶν Μοναστῶν, καὶ χορεύει, τῶν Ὁσίων δῆμος καὶ Δικαίων· στέφος γὰρ ἀξίως, σὺν τούτοις ἐκομίσω. Ὁραϊσμένος ταῖς ἀρεταῖς εἰς νυμφῶνα τῆς ἀρρήτου δόξης συνεισηλθες, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστῶ εἰς τοὺς αἰῶνας.</p>		<p>Ωιδή Η'. (Ο Αναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου Ἐξ αἰτίας τῶν ληστῶν τῶν λογισμῶν μου, Σωτήρα, κατέστρεψα τὴ ζωὴ μου μέ τὰ μαστίγια τῶν σφαλμάτων μου· γι' αὐτό ἔχω ἀπογυμνωθεῖ ἀπὸ τῆ θεϊκῆ εἰκόνα σου τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ· Ἀλλὰ σπλαχνίσου με. Ἦλθες ἐπάνω στὴ γῆ ἀπὸ τὰ οὐράνια, Σωτήρα, σπλαχνιζόμενος ἐμένα, πού μέ τὰ μαστίγια τραυματί- σθηκα ὀλόκληρος μέ τὰ τραύματα τῶν ἁμαρτιῶν, εὐσπλαχνε· καὶ ἔχυσες ἐπάνω μου, Χριστέ, τὸ ἔλεός σου. Σῶμα καὶ ψυχὴ ἔδωσες, Σωτήρα, ἐσὺ ὁ Κύριος γιὰ μένα, καὶ ἔσωσες ἐμένα ὀλόκληρο, πού τραυματίσθηκα ἀπὸ τό πλῆθος τῶν πταισμάτων μου μέ τίς ἀθεράπευτες πληγές, ὡς εὐσπλαχνος. Θεοτοκίον. Ἐσένα, ἡ ὁποία γέννησες τόν Κύριο μέ τόν θεαν- θρώπινο λόγο, καὶ ἔμεινες Παρθένος, ὅλα τὰ πλάσματα σέ εὐλογοῦμε, Παρθένε, καὶ σέ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τοῦ Ὁσίου. Ἐχοντάς σε ἀληθινά σάν ἔμψυχη στήλη καὶ εἰκόνα ἐγκρατείας, Πάτερ, Ὅλοι τιμοῦμε τὴ μνήμη σου, Ἰωάννη. Χαίρεται ὁ ὄμιλος τῶν Μοναχῶν καὶ χορεύει τό πλῆθος τῶν Ὁσίων καὶ τῶν Δικαίων· Γιατί μαζί μέ αὐτοὺς πῆρες ἀντάξια τό στεφάνι. Στολισμένος μέ τίς ἀρετές, μπηκτες στό νυφικό θά- λαμο ἀναπέμποντας ὕμνο στόν Χριστό αἰώνια.</p>
---	--	--

<p>Θεοτοκίον. Τους βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους μὴ παρίδης, Παρθένε, ὑμνοῦντας καὶ ὑπερυψοῦντάς σε, Κόρη, εἰς αἰῶνας.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ωιδὴ Θ'. (Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου. Ἐντολάς σου Δέσποτα μὴ φυλάξας, γνώμη ἑμαυτοῦ, τοῖς πάθεσιν ὑπελθῶν, τοῖς τῶν ἡδονῶν, γεγύμνωμαι χάριτος, καὶ ταῖς πληγαῖς ἔρριμμαι γυμνός· ὅθεν αἰτοῦμαί σε, τὸν Σωτῆρα διασῶσαί με.</p> <p>Οὐ Λευϊτῆς ἰσχυσεν, ἀποσμῆξαι, μάλωπας ἐμούς, ἀλλ' ἦλθες ὁ ἀγαθός, πρὸς με συμπαθῶς καὶ ἔχεας ἔλεος σῶν οἰκτιρμῶν, Σῶτερ ἐπ' ἐμὲ ὥσπερ πανάριστος, ἰατρός με ἰασάμενος.</p> <p>Ὡς ὑπάρχων εὐσπλαχνος, κατοικτεῖρας ἔσωσας Χριστέ τὸν μαστιξιν ἀλγεινῶς, ὑπὸ τῶν ληστῶν, Σωτῆρ μαστιχθέντα με καὶ τὴν ψυχὴν σῶμά τε σαυτοῦ ὥσπερ δηνάρια δύο δέδωκας ἀντίλυτρον.</p> <p>Θεοτοκίον. Ὑπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομητορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἢ σύλληψις ἐν σοὶ καὶ παρθενικῶς, ἢ κύησις γέγονεν· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεὶς· Ὅν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε, μακαρίζομεν.</p> <p>Τοῦ Ὁσίου Ἰατὴρ νοσούντων ἐν πταίσμασι θεόθεν</p>		<p>Θεοτοκίον. Αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τῆ δικῆ σου βοήθεια, μὴ τοὺς παραβλέψεις, Παρθένε, καθὼς σὲ ὑμνοῦν καὶ σὲ ὑψώνουν, Κόρη, αἰῶνια.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ωιδὴ Θ'. (Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου Ἐπειδὴ δὲ φύλαξα τίς ἐντολές σου, Κύριε, μέ τῆ δικῆ μου γνώμη, ἀφοῦ ὑποτάχθηκα στά πάθη τῶν ἡδονῶν, γυμνώθηκα ἀπὸ τῆ χάρη σου, καὶ ἐξ αἰτίας τῶν πληγῶν εἶμαι ριγμένος γυμνός· Γί' αὐτό παρακαλῶ ἐσένα τό Σωτῆρα, νά μέ σώσεις.</p> <p>Δέν μπόρεσε ὁ Λευϊτῆς νά καθαρίσει τά τραύματά μου· Ἀλλά ἦλθες Ἐσὺ ὁ ἀγαθός κοντά μου μέ συμπάθεια, καὶ ἔχυσες τό ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου ἐπάνω μου, Σωτῆρα, γιατρεύοντάς με ὡς ἄριστος γιατρός.</p> <p>Ἐπειδὴ εἶσαι εὐσπλαχνος, Χριστέ, ἀφοῦ μέ εὐσπλαχνίσθηκες μέ ἔσωσες, ἐμένα πού μαστιγώθηκα ὀδυνηρά ἀπὸ τοὺς ληστές μέ μαστίγια, Σωτῆρα, καὶ πρόσφερες ὡς ἀντίλυτρο (ἀντάλλαγμα) καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τό σῶμα σου σάν δύο δηνάρια.</p> <p>Θεοτοκίον. Εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τό νοῦ ἡ γέννησή σου, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Διότι ἡ σύλληψή σου ἔγινε χωρὶς ἀνδρα, καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη ἔγινε μέ παρθενία· Ἀλήθεια, εἶναι Θεός Αὐτός πού γεννήθηκε, τὸν ὁποῖο μεγαλύνοντας μακαρίζουμε ἐσένα, Παρθένε.</p> <p>Τοῦ Ὁσίου. Θεραπευτῆς αὐτῶν πού εἶναι ἀσθενεῖς μέσα στά</p>
---	--	---

Μακάριε, ἐλατῆρ δὲ ἐδείχθης καὶ διώκτης τῶν
πονηρῶν πνευμάτων· διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθορᾶς οἰκητήριον, κατέλιπες
Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας, τῶν πραέων,
καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλῃ, τῆς θείας ἀπολαύων
τροφῆς.

Σήμερον ἡμέρα ἐόρτιος· πάντα συγκαλεῖ γὰρ
τῶν μοναζόντων τὰ ποίμνια, εἰς χορείαν πνευμα-
τικήν, τράπεζαν, καὶ βρωσὶν ἀκηράτου ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς
γενάρχας κακοτρόπως περνίσαντα, βροτοκτόνον
καταβαλὼν, ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσε.

Μικρὰ Συναπτὴ
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου

Τοῦ κόσμου τὴν εὐπάθειαν, ὡς μοχθηρὰν
ἐξέκλινας, καὶ ἀτροφία τὴν σάρκα, μαράνας
ἀνεκαίνισας, ψυχῆς τὸν τόνον Ὅσιε, καὶ δόξαν
κατεπλούτησας, οὐράνιον ἀσίδιμε· διό μὴ παύση
πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

σφάλματα ἀναδείχθηκες ἀπὸ τὸν Θεό, Μακάριε, καὶ
κυνηγὸς πού ἀπομακρύνει καὶ διώχνει τὰ πονηρὰ πνεύ-
ματα· γι' αὐτό σε μακαρίζομεν.

Ἐγκατέλειπες τὴ γῆ, Πάτερ, σὰν κατοικία τῆς
φθορᾶς, καὶ ἐγκαταστάθηκες στή χώρα τῶν πραέων
(τῶν Δικαίων), καὶ μαζί τους ἀγάλλεσαι
ἀπολαμβάνοντας τὴ θεϊκὴ ἀπόλαυση.

Σήμερα εἶναι ἐορτάσιμη ἡμέρα· γιατί καλεῖ σέ συγ-
κέντρωση ὅλα τὰ ποίμνια (τίς ἀδελφότητες) τῶν
Μοναχῶν σέ πανηγύρι πνευματικό, σέ τραπέζι καὶ φα-
γητό ἀμόλυντης ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Αὐτός πού κατοίκησε μέσα σου, Παναμόλυντη,
ἀφοῦ κατέβαλε (νίκησε) τὸν ἀνθρωποκτόνο, πού πρὶν
μέ κακό τρόπο ὑποδούλωσε μέ ἀπάτη τοὺς Πρωτοπλά-
στους, γεννήθηκε καὶ ἔσωσε ὅλους ἐμᾶς.

Μικρὴ Συναπτὴ.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ Ἑωθινὸ Ἀναστάσιμο.
(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Τοῦ κόσμου τὴν ἀδυναμία στά πάθη σὰν κουραστι-
κὴ τὴν ἀπέφυγες, καὶ ἀφοῦ μάρανες τὸ σῶμα μέ τὴ στέ-
ρηση τῆς τροφῆς, ἀνεκαίνισες τὸν τόνο (τὴ δύναμη) τῆς
ψυχῆς, Ὅσιε, καὶ ἔγινες πλούσιος σέ οὐράνια δόξα, φη-
μισμένε· Γι' αὐτό μὴ παύσεις νά πρεσβεύεις γιὰ μᾶς,
Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

<p>Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· καὶ γὰρ Θεὸν ἐκύησας, ἀπορρήτως τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς ἑαυτὸν δ' ἐλκύσαντα, Ὁσίων δήμους, μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα). Δόξα ...</p> <p>Δεῦτε ἐργασώμεθα ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι καρπούς μετανοίας, ἐν τούτῳ ποιούμενοι οὐκ ἐν βρώμασι καὶ πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις τὰς ἀρετὰς κατορθοῦντες, τούτοις ἀρεσκοόμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου δηνάριον παρέχει δι' οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἁμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Ὑπερευλογημένη ...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τό Ἀναστάσιμον. Τοῦ Ὁσίου.</p>		<p>Σέ ὁμολογοῦμε κυριολεκτικά Θεοτόκο, Κυρία, ἐμεῖς πού σωθήκαμε διὰ μέσου σου· Γιατί γέννησες μυστηριωδῶς τὸν Θεό, πού κατέλυσε τὸν θάνατο μέ το Σταυρό, καὶ προσεῖλκυσε κοντά του τὰ πλήθη τῶν Ὁσίων· μαζί μέ τούς ὁποίους σέ δοξολογοῦμε, Παρθένε.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα). Δόξα...</p> <p>Ἐλᾶτε νά ἐργασθοῦμε στόν μυστικό ἀμπελῶνα πα- ράγονας σ' αὐτόν καρπούς μετανοίας, ὄχι κοπιᾶζοντας γιά τροφές καὶ ποτά, ἀλλά κατορθώνοντας τίς ἀρετές μέ προσευχές καὶ νηστεῖες· Μέ αὐτά εὐχαριστεῖται ὁ Κύριος τῆς ἐργασίας (ὁ ἐργοδότης Θεός) καὶ δίνει τό δη- νάριο, μέ τό ὁποῖο λυτρώνει τίς ψυχές ἀπό τό χρέος τῆς ἁμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Ὑπερευλογημένη ...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τό Ἀναστάσιμο. Τοῦ Ὁσίου.</p>
--	--	---

<p>Ταῖς τῶν δακρῶν σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώρησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ Οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασιν, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. «Τῇ Ὑπερμάχῳ. . . ». (Σελ. 306-307). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (ΣΤ'. 13-20). Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Ἡ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σὲ καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν, ὁ ὄρκος. Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας, τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ</p>		<p>Μέ τὰ ρεύματα τῶν δακρῶν σου καλλιέργησες τὴν ἄγονη γῆ τῆς ἐρήμου, καὶ μέ τοὺς στεναγμούς ἐκ βάθους ψυχῆς καρποφόρησες ἑκατονταπλάσια μέ τοὺς κόπους σου· καὶ ἔγινες φωστήρας λάμποντας στὴν οἰκουμένη μέ τὰ θαύματα, Ἰωάννη Πατέρα μας Ὅσιε. Πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιο. «Τῇ Ὑπερμάχῳ. . . ». (Σελ. 306-307). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (ΣΤ'. 13-20). Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Θεός ἔδινε τίς ὑποσχέσεις στόν Ἀβραάμ, ἐπειδὴ δέν εἶχε κανένα μεγαλύτερό του στόν ὁποῖο θά μπορούσε νά ὀρκισθεῖ, ὀρκίσθηκε στόν ἑαυτό του λέγοντας· Ναι, ἀληθινά θά σέ εὐλογήσω μέ τό παραπάνω, καὶ θά πληθύνω πολύ τοὺς ἀπογόνους σου. Καί ἔτσι (ὁ Ἀβραάμ) ἀφοῦ ἔδειξε ὑπομονή, ἐπέτυχε τίς ὑποσχέσεις. Ἀλήθεια οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται στόν μεγαλύτερό τους τόν Θεό καί τέλος κάθε διαφωνίας μεταξύ τους εἶναι ὁ ὄρκος γιά ἐπιβεβαίωση τῶν λεγομένων· Γι' αὐτό ὁ Θεός θέλοντας νά ἐπιδείξει στοὺς κληρονόμους τῆς ὑποσχέσεως, ὅτι εἶναι ἀμετάβλητη ἡ ἀπόφασή του, καταδέχθηκε νά μεσολάβηση ὁ ὄρκος, ὥστε μέ δύο ἀμετάθετα (ἀμετακίνητα) πράγματα, ὑπόσχεση καί ὄρκο, μέ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατο νά διαψευσθεῖ ὁ Θεός, νά ἔχουμε δυνατό στήριγμα, ἐμεῖς πού καταφύγαμε σ' Αὐτόν, νά κρατήσουμε τὴν ἐλπίδα,</p>
--	--	--

καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν
εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ,
Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Μάρκον. (Θ'. 17-31).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπος τις προσῆλθε τῷ
Ἰησοῦ γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· Διδάσκαλε,
ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα
ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει
αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ,
καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα
αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ
ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως
πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;
φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς
αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα
ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο
ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ·
Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ
εἶπε· Παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ
ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι
δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ'
ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἰ δύνασαι
πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ
εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ

πού βρίσκεται μπροστά μας· Αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ἔχουμε
ὡς ἄγκυρα ἀσφαλῆ καὶ σίγουρη, καὶ μπαίνει στὸ
ἐσωτερικώτερο τοῦ ναοῦ, πού συμβολίζει τὸν οὐρανό,
ὅπου πρόδρομος, προπομπός, γιὰ χάρη μας μπῆκε ὁ
Ἰησοῦς, πού ἀναδείχθηκε Ἀρχιερέας ὄχι προσωρινός,
ἀλλὰ αἰώνιος κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ (ὅπως ὁ
Μελχισεδέκ).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Μάρκον. (Θ'. 17-31).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τὸν
Ἰησοῦ γονατίζοντας μπροστά του καὶ λέγοντας· Διδά-
σκαλε, ἔφερα τὸ γιό μου σ' ἐσένα πού ἔχει πνεῦμα
ἄλαλο. Καὶ ὅπου κι ἂν τὸν κυριεύσει τὸν σπαράζει (τὸν
συγκλονίζει), καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τὰ δόντια του καὶ
μένει ξηρός· Καὶ εἶπα στοὺς Μαθητές σου νὰ τὸ βγά-
λουν καὶ δέν μπόρεσαν. Καὶ ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ
λέγει· Ὡ ἄπιστη γενιά, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; ἕως
πότε θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Φέрте τον σ' ἐμένα. Καὶ τὸν
ἔφεραν σ' Αὐτόν. Καὶ τὸ πνεῦμα, μόλις εἶδε τὸν Χριστό,
ἀμέσως σπάρραξε τὸν νέο, ὁ ὁποῖος ἔπεσε στὴ γῆ καὶ κυ-
λιόταν ἀφρίζοντας. Καὶ ρώτησε τὸν πατέρα του· Πόσος
καιρὸς πέρασε ἀφότου τοῦ συνέβη αὐτό; Κι ἐκεῖνος
ἀπάντησε· ἀπὸ παιδί. Καὶ πολλές φορές τὸν ἔρριξε καὶ
στή φωτιά καὶ στὰ νερά γιὰ τὸν θανατώσει· Ἀλλὰ ἂν
μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι, σπλαχνίσου καὶ βοήθησέ μας.
Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε αὐτό· Ἐάν μπορεῖς νὰ πιστέψεις,
ὅλα εἶναι δυνατὰ σ' αὐτόν πού πιστεύει. Καὶ ἀμέσως
ἔκραξε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ μέ δάκρυα ἔλεγε· Πι-
στεύω, Κύριε, βοήθησέ με στὴν ὀλιγοπιστία μου. Βλέ

δακρῶν ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθης εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἔξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἔξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα

(Συλλειτουργικό. Σελίδ 6-9).

Τροπάρια.

Κατανυκτικά τοῦ ἤχου.

ποντας ὁμως ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τρέχει τό πλῆθος καὶ μαζεύεται ἐκεῖ, ἐπέπληξε τό ἀκάθαρο πνεῦμα λέγοντάς του· Πνεῦμα ἄλαλο καὶ κωφό, ἐγὼ σέ διατάζω, βγές ἀπ' αὐτόν καὶ μὴ ξαναμπεις μέσα του. Καὶ ἀφοῦ ἔκραξε καὶ τόν σπάρραξε δυνατά τό πνεῦμα, βγήκε, καὶ ὁ νέος ἔγινε σάν νεκρός, ὥστε πολλοὶ νά λένε, ὅτι πέθανε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τόν ἔπιασε ἀπό τό χέρι, τόν σήκωσε καὶ στάθηκε ὄρθιος. Καὶ ὅταν μπηκε Αὐτός σέ κάποιο σπίτι, οἱ Μαθητές του τόν ἐρωτοῦσαν ἰδιαίτερος, γιατί ἐμεῖς δέν μπορέσαμε νά τό βγάλουμε; Καὶ τοὺς ἀπάντησε· Αὐτό τό εἶδος τῶν δαιμονίων μέ τίποτε δέν μπορεῖ νά βγεῖ, παρά μέ προσευχή καὶ νηστεία. Καὶ ἀφοῦ ἐβγήκαν ἀπό ἐκεῖ, διέσχιζαν τῇ Γαλιλαία, καὶ δέν ἤθελε νά τό γνωρίζει κανεὶς· Γιατί δίδασκε τοὺς Μαθητές του καὶ τοὺς ἔλεγε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος παραδίεται σέ χεῖρια ἀνθρώπων, καὶ θά τόν θανατώσουν, καὶ ἀφοῦ θανατωθεῖ τὴν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθεῖ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα

(Συλλειτουργικό. Σελίδ 6-9).

Τροπάρια.

Κατανυκτικά τοῦ ἤχου.

<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου. Μεγίστους ἐν καιρῷ, πιστοὶ ἐπιδειξώμεθα, τῆς ἐγκρατείας πόνους, ὅπως μεγίστης δόξης ἐπιτύχωμεν ἐλέει, τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Βασιλέως, ἀπολυτρούμενοι, τῆς φλογὸς τῆς γεέννης. Τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, νῦν ὑπερμεσάσαντες, ἀρχὴν ἐνθέου δόξης, σαφῶς ἐπιδειξώμεθα, καὶ εἰς τέλος ἐναρέτου πολιτείας, φθάσαι θερμῶς σπεύσωμεν, ὅπως ληψώμεθα, τὴν τρυφὴν τὴν ἀγήρω. Ὑπερμεσάσαντες ταύτην, τὴν ἱερὰν τῆς Νηστείας περίοδον, πρὸς τὸ μέλλον ἐν χαρᾷ, διευθυδρομήσωμεν, εὐποιΐας ἐλαίῳ, τὰς ψυχὰς ἀλειφόμενοι, ὅπως ἀξιωθῶμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὰ θεῖα Παθήματα, προσκυνῆσαι, προφθάσαι, καὶ τὴν φρικτὴν καὶ ἁγίαν Ἀνάστασιν. (Τοῦ Μηναίου. Τρία). Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Μέγα Προκείμενον. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πρόσχευε τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν. Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου. Ἄς καταβάλουμε πολὺ μεγάλους κόπους κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκρατείας, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε πολὺ μεγά- λη δόξα μὲ τὸ ἔλεος τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Βασιλιᾶ γλυ- τώνοντας ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς κολάσεως. Ἀφοῦ περάσαμε τὸ μισὸ διάστημα τῆς Νηστείας, ἄς κάνουμε ἀρχὴ θεϊκῆς δόξας μὲ σαφήνεια (καθαρότητα), καὶ ἄς τρέξουμε μὲ θερμότητα, νὰ φθάσουμε στό τέλος τῆς ἐναρέτης ζωῆς, γιὰ νὰ λάβουμε τὴν ἀγέραστη ἀπόλαυση. Ἀφοῦ περάσαμε τὴ μέση αὐτῆς τῆς ἱερῆς περιόδου τῆς νηστείας, ἄς βαδίσουμε μὲ χαρὰ τὸν εὐθύ δρόμο πρὸς τὸ μέλλον, ἀλείφοντας τίς ψυχές μας μὲ τὸ λάδι τῶν καλῶν πράξεων. Γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ νὰ προσκυ- νήσουμε τὰ θεῖα Πάθη τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μας, καὶ νὰ φθάσουμε στὴ φρικτὴ καὶ ἁγία Ἀνάστασή του. (Τοῦ Μηναίου. Τρία). Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Μέγα Προκείμενο. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μένα τὸ δοῦλο σου, γιατί θλίβομαι· Γρήγορα ἀκουσέ με· Πρόσεξε τὴν ψυχὴ μου καὶ λύτρωσέ την. Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, Θεέ μου, ἄς μὲ ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία της.</p>
---	--	--

<p>Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν. Ἐκτενής... Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Σελ. 115-116). Τροπάρια. Ὁ τὸν ἀμπελῶνα φυτεύσας, καὶ τοὺς ἐργάτας καλέσας, ἐγγὺς ὑπάρχει Σωτῆρ, δεῦτε οἱ τῆς Νηστείας ἀγωνισταί, μισθὸν ἀπολαύσωμεν, ὅτι πλούσιος ὑπάρχει, ὁ δοτῆρ καὶ ἐλεήμων, μικρὸν ἐργασάμενοι, κομισώμεθα, τὸ τῆς ψυχῆς ἔλεος. Λησταῖς λογισμοῖς, περιπεσῶν ὁ Ἀδάμ, ἐκλάπη τὸν νοῦν, τραυματισθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκειτο γυμνὸς ἀντιλήψεως, οὔτε Ἰερεὺς ὁ πρὸ τοῦ νόμου προσέσχεν αὐτῶ, οὔτε Λευῖτης μετὰ νόμον ἐπεῖδεν αὐτόν, εἰμὴ σὺ ὁ παραγενόμενος Θεός, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Θεοτόκου, Κύριε δόξα σοι. Μαρτυρικόν. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβεΐαις ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τὴν οὐράνιον Παστάδα, καὶ πύλην σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς. Χαῖρε δι' ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ Σωτῆρ τῶν ἀπάντων, Χριστὸς ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, κατάβαλε Δέσποινα τοὺς ἀθέους τυράννους ἐχθροὺς ἡμῶν, τῇ χειρὶ σου Ἄχραντε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν.</p>		<p>Στίχ. Ἄς τὰ δοῦν αὐτὰ οἱ φτωχοὶ καὶ ἄς εὐφρανθοῦν. Ἐκτενής. . Καταξίωσον. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Σελ. 115-116). Τροπάρια. Ὁ Σωτήρας πού φύτεψε τὸν ἀμπελῶνα καὶ κάλεσε τοὺς ἐργάτες εἶναι κοντά μας· Ἐλάτε οἱ ἀγωνιστές τῆς νηστείας νά πάρουμε μισθό, γιατί Αὐτός πού τόν δίνει εἶναι πλούσιος καὶ ἐλεήμων· Αφοῦ ἐργασθήκαμε γιά λί- γο, ἄς πάρουμε τό ἔλεος γιά τὴν ψυχὴ μας. Ἐπειδὴ ἔπεσε στά χέρια ληστῶν, τῶν λογισμῶν, ὁ Ἀδάμ, ἐξαπατήθηκε στό νοῦ καὶ τραυματίσθηκε στήν ψυχὴ, καὶ ἦταν πεσμένος, γυμνός, στερημένος, ἀπό βοήθεια· Οὔτε ὁ Ἰερέας πρὶν ἀπὸ τό νόμο τόν πρόσεξε, οὔτε ὁ Λευῖτης μετὰ τό νόμο νοιάσθηκε γί' αὐτόν· παρά μόνο ἐσύ ὁ Θεός πού προῆλθες ὄχι ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ Θεοτόκο Μαρία, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα. Μαρτυρικό. Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, δέν σέ ἀρνήθηκαν, δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τίς ἐντολές σου· Μέ τίς πρεσβεΐες αὐτῶν ἐλέησέ μας. Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ὅπως οἱ Ἀρχάγγελοι, ἄς ἀνυμνήσουμε, πιστοί, τὸν οὐράνιο Νυφικό θάλαμο, καὶ τὴν Πύλη πού ἔμεινε σφραγισμένη ἀληθινά· Χαῖρε ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας βλά- στησε ὁ Σωτήρας τῶν πάντων, ὁ Χριστός ὁ ζωοδότης καὶ Θεός· Κατανίκησε, Κυρία, τοὺς ἀθέους τυράννους, τοὺς ἐχθροὺς μας, μέ τό χέρι σου (τὴ δύναμή σου), Ἀμόλυνη, ἐλπίδα τῶν Χριστιανῶν.</p>
--	--	---

<p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16 Ἀπολυτικά κ.λ.π. Σελ. 116-118).</p>			<p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16 Ἀπολυτικά κ.λ.π. Σελ. 116-118).</p>
--	--	--	--